

щитѣ, често си повтаряше думитѣ: «Мохамедъ пакъ насили и тукъ не ни остави спокойни, кой знай до кждъ ще ни гони още; но спасението ни е явно въ Дунава, гдѣто ще ни се прѣкратятъ страховетѣ». Хората и да педавахъ внимание на думитѣ му, но отъ една страна ако го разглѣдашъ (обстоятелството), дѣйствително бѣше тѣй; защото руситѣ бѣхъ заобиколени като клинъ въ едно тѣсно място отъ Дунава до Св. Никола Шипченски връхъ и нѣмаше място гдѣ хората да се распрыснатъ и остановятъ, та да си искаратъ поминъка до завръщанието имъ. Пекътъ бѣше доста силенъ и неможихме много ижть да земемъ, та замръкнахме подъ Дрѣново надъ лозата имъ до една долина, въ която се намираше едно малко изворче, запрѣхме се тамъ за да прѣнощуваме, починахме си, хапнахме, пихме по една водица, посѣдяхме и лѣгнахме де си поспимъ. Прѣвали се нощта и станахъ по-напрѣдшти отъ нась, та раздигахъ цѣлата заспала масса и трѣгнахме по мяsecината, вървихме и съ много почивки и достигания, сдвамъ прѣстигнахме до селото Дебелецъ 1 частъ на истокъ отъ Търново, петлитѣ взехъ често да пѣятъ и като го изминахме, взе да се съмнова, зората се показа силно на истокъ, щото се повѣзчакахме да се посѣбремъ и пакъ да си слѣдваме ижть.

На другий денъ въ срѣда 10-и Августа въ зори взехме да наблизаваме да влизаме въ Търновския проходъ (боазъ) и слѣнцето ни изгрѣ, гдѣто полегка легка опѫтихме се за Търново, което отъ първо го видѣхме, а испослѣ се изгуби въ скалите па възвишенията му, и ний влѣзохме въ прохода му, когото наблизихме да извръвяваме. На края на прохода ни се показа една кутловинка покрай рѣка Янтра отъ бахции (градини), която държеше широчина пространство $\frac{1}{4}$ отъ часа, а дължината ѝ бѣше покрай рѣката и колкото се отиваше къмъ Търново стѣсняваше се и се изгубваше въ прохода въ когото оставаше между скалите само рѣката, гдѣто веднага видѣхме русска конница срѣщу нась да припушка за къмъ Габрово, нѣщо около 400—500 души по на два реда и въ срѣдата имъ Гене-